

"זוהי עולם נטע בתוכנו"

מסר מאת בנימין. ירושלים, ט' ניסן תשע"ד

שלנו - זה להיות קרוב לקב"ה [ר' רמב"ן עקב עה"פ יְבַקֵּחַ בּוֹרַי], לעשות את רצונו [משלי י"א: יְאָכֵן שְׁלֵמָה רְצוֹנוֹ, ר' ביהגרא משלי כ"ג כ"ו, אש"ל פ"ה], ולא לעשות חוץ מזה שום דבר. זה כל מה שיש לנו לעשות: ללמוד תורה, ולעשות את רצונו [משלי ח': יָי מַצְאֵי קֶצֶא חַיִּים, נִקְסָק רְצוֹן מַה', ברכות יז. 'אשרי מי שעמלו בתורה ועושה נח"ר ליוצרו. ר' קרא"ג חזו"א קנ"ג]. עכשיו - אנחנו הגענו לתקופה קשה ביותר, וממש מרחימים את העולם של משיח, מרגישים את זה בכל מקום, בכל מקרה שקורה בעולם. עומדים לפנינו זמנים קשים ביותר שלא היה עד עתה. אמנם לא בצורה של מתנות-הריכוז בגרמניה - אבל לא פחות מסוכן, גם לגוף, אבל בעיקר לנשמה שלנו.

אבל זהו סוף כל הסבל שעברנו מאדם הראשון עד משיח. האדם הראשון ואשתו חטאו, ומרגע זה אנחנו נלחמים עם הנחש [יְאִיכָה אֲשֵׁית...]. ואנחנו צריכים כל הזמן להלחם ולעלות מעלה [אֲוֹרַח חַיִּים לְמַעְלָה לְמִשְׁכֵּיל], ולא להיות מושפעים מהנחש, הרשע, השקרן, שמביא אותנו לדברים נגד הקב"ה שלא נדע. **וזה כל התפקיד: להוציא אותו מבפנים, וימלאם את עולמם לבקב"ה...** [דברים י"א, ע"ש באב"ע] **ולא לשים אליו לב במה שחוץ לנו** [ר' בי הגר"א משלי י"ח י"א, נפה"ח ש"א פ"ו, הג"ה ד"ן]. ולהלחם נגדו. זה תפקידנו. ועכשיו, אנחנו עברנו מתחילת המאה העשרים ירידה גדולה ככל, גם באידישקייט שלנו. אבל גם אצל הגויים ישנה ירידה קשה. ויש מעט מאד אנשים בעולם הזה, שהם יהודים-אמיתיים, לפי זה שהנשמה שלהם היתה בהר-סיני. והתפקיד שלנו, המעטים, זה לא לתת יותר לנחש ולעגל-הזהב לשלוט עלינו ולהפוך את הדת היהודית, את החיים של בן-אדם שהוא יהודי, את החיים של תורה [תורת חיים], ומצוות, ומעשים טובים [נתי קב"ה] - לתיימא, החיים של תפילה אמיתית עם הקב"ה [ס' השתפכות הנפש] - לא להניח אפשרות לנחש הזה, המנוול [זוהמת נחש הקדמוני], להיכנס לתוך הלב שלנו.

אבל עכשיו, מתחילת המאה הקודמת - העולם נשלט ע"י גויים ויהודים, רשעים גדולים, עובדי עבודה זרה, עשירים ביותר, שרוצים בראש ובראשונה לגמור עם כל היהודים האמיתיים, כי הם, האמיתיים, לא יתנו לאלה שנדבקו לשקר של עגה"ז, לנחש, לשטן, לא יאפשרו לרשעים ההם להוריד אפילו 'כי הוא זה' מהדת היהודית, החיים של תורה, ומצוות, ומעשים טובים, החיים של אהבה לקב"ה [יְפַנֵּת אֲהָבָה, שיה"ש ח']. ולכן, היטלר שהיה אחד מחברי הקבוצה, הוא ניסה להרוס ולהשמיד את היהודים לגמרי מן העולם, והוא נכשל. אמנם נשאר מספיק אנטישמיות, ואפילו גדולים [קשה כשאול קנאה], אבל הוא לא הצליח. קיימת היום קבוצה ששוב מנסה להרוס אותנו, והם שייכים ישירות לנחש, הם שייכים לאדום, הם שייכים לשטן בעצמו [ישרו של רומי, רשי"מ מכות יב. ד"ה יחמוץ בגדים].

ושוב אותה המלחמה. אבל בגדול. מאד. והפעם תהיה ההכרעה הסופית! ה' ישחט את השטן, את היצר הרע, ואנחנו נצא בני חורין [תורת - תורות] ונהיה מעטים [ישעיה מ"א: מְתֵי יִשְׂרָאֵל], אבל עליהם יבנה כל העולם הבא [יצדיק יסוד עולם]. בלי זכר של היצר הרע, בלי שום זכר של השטן, בלי זכר של כל הרשעים שנולדו מזה.

ועכשיו, יהודים טובים, יהודים אמיתיים, האחים והאחיות שלי, אני רק רוצה לומר לכם שהגיע הזמן להגיד: 'עד כאן ולא יותר'. עד כאן - אנחנו מוכנים. אבל עכשיו - זה נגמר. זה נגמר! אנחנו לא מוכנים! לא מוכנים לא לאכול כשר; אנחנו לא מוכנים, כמו שדברנו, שרופא יהיה מוהל שלנו או שבכלל לא נעשה ברית-מילה חס ושלום; אנחנו לא מוכנים לתוכנית-הליבה שלכם, שזה הכל גויי. ציוני-גויי; אנחנו לא מוכנים להתגייס לצבא של גנבים וכו'; אנחנו לא מוכנים להיות חלק של מדינה שהיא נגד הקב"ה, לא מוכנים להיות חלק של שום-דבר שנגד הקדוש ברוך הוא; לא מוכנים לחייך אליכם, או להוריד את הראש לפניכם [משלי כ"ה כ"ן] אתם דרי 'כאלו-יהודים', או מותר לנו להגיד 'עד כאן'. וגם לגויים אנחנו לא חייבים לעשות את הכל. יש דברים שאנחנו חייבים להימנע ולא לעבור על זה. אז הגענו למצב הזה עכשיו, וכל העבודה שלנו, זה לחזק את עצמנו, שנגיד 'עד כאן ולא יותר'. סוף.

העולם שלנו היום הוא מאד שחור, ובזמנים הטובים הוא אפור... הוא מביא אותנו להרגשות לא-טובות, רגשות של דיכאון, ואף אחד לא יודע למה... מנסים לשמוח - וזה פשוט לא בא... מנסים לבכות - וגם זה לא מגיע... מנסים למצוא את היסוד-הדעת מכל מיני דברים קטנים - אבל זה גם לא הולך...

אנחנו לא מוצאים את עצמינו... לא מוצאים את השמחה... לא מרגישים שעולים דרך התפילה... פשוט, מרגישים לא-פה ולא-שם, עם פחד גדול [הספרים פניי נקבל...]. כי אלה שרגילים להרגיש איהו קשר עם ה' - גם זה לא תמיד הם מרגישים. ואלה שרודפים את 'עגל-הזהב' - פתאום מרגישים שהמבורגר לא כ"כ טעים... והקולה - מרה מדי... והסרטים - לא מעניינים... [ישעיה כ"ד: יִמְרָ שֶׁכֶר לְשִׁתּוֹ...]. **והפחד גדול.** אני רק רוצה קצת לעבור על מה זה 'החיים' ככלל, ואיך להסתכל על זה.

דיברנו פעם שנשלחנו לעולם הזה לתקופת זמן מסוימת כדי לתקן, [מאמר 'ניכנס לגטאות', ר' שעת' לר"י, ב' כ"א] וכמו שנכנסים לצבא שעוברים אימונים, כל-מיני תרגילים כדי להכין את החייל לקרב, בדרך כלל חודשיים, ששה שבועות. **כך אצלנו, בחיים, זו גם כן תקופה.** [מזמור צ': לְמַנְתּוֹ יְמִינוֹ פֶּן הִדְבִיעַ] לפעמים עוֹבֵר אפילו לא נולד בתור ילד ממש, שלא נדע: לפעמים זה ילדים שהולכים מהעולם הזה, שלא נדע: ולפעמים - זה אנשים מבוגרים שחיים עד מאה ועשרים... או אפילו יש אנשים שהגיעו עד מאה ועשרים... בימים שלנו. ובזמן הקדום, היו חיים הרבה יותר. מתושלח חי עד תשע מאות שנה... אבל בסופו של דבר - כל אחד עובר את המוות. נגמרים החיים, נגמר הזמן שלנו בצבא [איוב ד': יְהִלָּ אֶצְבָּא לְאַנְשׁ עֲלֵי-אָרְצִי, יְכִימִי שְׂכִירֵי יָמָיו], והולכים הביתה [יְפִי הַלֵּךְ הַעֲזֵב אֶל בֵּית עוֹלָמוֹ, קהלת]. אבל אנשים מפחדים מזה. כי הם חושבים שכל החיים - זה החיים שאנחנו חיים עכשיו. וכשאדם מסתלק מן העולם הזה - עצובים מאד, כי הוא יהיה חסר לנו. **וגם זה מפחיד אותנו,** כי זה נורא למות, שלא נדע: לראות שהגוף נכנס לתוך האדמה ומכסים אותו. **פחד הסבל של הקבר - הוא מאד גדול אצל בני-אדם,** כי הם לא מבינים שהחיים לא החלו עם הלידה שלהם, ולא נגמרו עם המוות שלהם [יְזַכְּרֵךְ כְּבוֹד וְלֹא יֵדֵם...]. זה רק זמן קצר [רַצְעַל עוֹבְרֵיךְ], עם הרבה עבודה לעשות [יְהִיִּים קָצֵר וְהַקְּלָאָה מְרַבָּה].

ובחיים שלנו עכשיו, במשך תקופת החיים, קושרים קשר עם חברים, עם חברות, עם האשה או עם הבעל, עם הילדים והנכדים וכו' וכו'. ואם חי' לוקחים מאתנו אחד מאלה - אז העולם נגמר בשבילנו! אבל זה לא בדיוק ככה. וכל העוה"ז הוא בסך-הכל אחיזת עיניים. הוא בנוי בצורה שנבין שיש לנו עבודה לעשות פה, שבשביל זה הגענו לפה. כי אין סיבה אחרת שהגענו הנה [פירוודור לטרקלין, מס"י פ"א]. אז לכן, נכון, אנחנו קושרים קשר חזק עם כל הקרובים שלנו, או עם חלק של קרובינו, אבל יש לנו עבודה לעשות [ר' מפרשים עה"פ דברים י"ד א', ושו"ע יו"ד ס"ו שצ"ד]. ולכן, כאשר בינינו יודעים ומבינים את זה, יכלו לחזור ממלחמת העולם השנייה, שאיבדו, שלא נדע, את כל המשפחה שלהם. כמו הצאנזר רבי זצ"ל, שאיבד את כל הילדים שלו, ואת האשה שלו, ובכל-זאת - הגיע לארץ, והקים משפחה חדשה, ובנה חסידות, ובית חולים, וכו' וכו'. אז מה? בודאי שהוא ידע מה יקר לו. הוא הבין שכולם, כולם, נשלחו לעשות עבודה. וגם הילדים שלו שנהרגו על קידוש השם - הם באו בשביל זה. נכון, כאב לו הלב, הוא אהב אותם, אבל הוא היה חזק, והוא ידע: עכשיו העבודה שלו - זה לבנות מחדש. ואכן הוא בנה. הוא הקים מחדש [עם שְׂרֵיִדֵי תְּרָבָה...], ירמיהו [א].

הבאנו רבי זצ"ל הגיע לאמריקה עם האמא שלו, ועם הבן שלו, אבל הוא השאיר משפחה שלימה שכולם נהרגו, כל הילדים שלו. והיתה לו משפחה גדולה שנכחדה, וגם אשתו. והוא בנה קהילה לתפארת, למופת. קהילה - שהרבי שלהם היה יהודי עם שמחת חיים! [קָשֶׁשׁ תְּסִינִי... תְּסִיבָה תְּסִינִי...]. תהלים ע"א] זה לא שהוא לא אהב את הילדים ואת אשתו. הוא ידע שזו עבודה, תפקיד.

ולפעמים ה' מביא אותנו לכל מיני נסיגות שזה לטובתנו, וגם לטובת אלו שהסתלקו מהעולם הזה, ואנחנו צריכים לעשות את 'שלנו'. ומה זה אומר 'את שלנו'? זה אפילו שאנחנו נופלים, עוברים סבל קשה, אנחנו תמיד מחפשים מה התפקיד שלנו. מהו התפקיד שלנו בעוה"ז. התפקיד

שאלות ותשובות:

ש. מנהלי בתי הספר מספרים בחוץ שהם לא מקבלים את תוכנית 'הליבה'... לא משנים כלום מדרכי אבותינו ואימותינו... אבל זה נכנס 'מאחורה', ואף אחד לא אומר כלום...

ת. נכון, אבל יש גם אנשים שאומרים 'לא' ואכן מתכוונים לזה. [ר' רש"י תהלים ל"ג, הושע ב' ט"ז]. הבעיה היא פה שה'כסף' מדבר. אלו זמנים קשים, והתרגלו לסוג של חיים על רמה גבוהה [הרה"א עמ' רפ"ג], ולכן אין אפשרות להיות בטוחים מאה אחוז שלא יכנסו כל מיני אנשים, "עסקנים" למיניהם, ומנהלים למיניהם, שמוכנים בשקט לקבל את הכסף [ויאל ד': 'נתנו ה'גלד בנפנו, נתלכדו מקרו ביין וישתו...], ובחוזך להראות כאילו שהם לא מקבלים. אבל הם ייעלמו גם כן [לא יועילו אופרות לשע']. ה' לא יתן לזה להמשיך [ותקיימי עד ממהר... הפטרת שבה"ג]. באיזשהו שלב יצטרכו לבחור. כי גם החילונים לא מוכנים שישחקו את המשחק הזה. והם טפשים. הם לא מוכנים לתת זמן שבסופו של דבר יכולים ח"ו לנצח אם היצה"ר לצידם. כי בן אדם שאין לו מה לאכול, ואין לו מספיק כסף, הוא יתקפל בפני זה. אבל המנהלים וכו' - הם רגילים שהרבה כסף נכנס לשיבות שלהם וכו' בדרך כלל. התרגלו לרמת חיים מסוימת. ולא כל אחד יש לו את האידיאליזם, אז הוא דואג: 'מה יהיה אם זה הכל יפול...', כל החיים שהם בנו על בסיס שלא קיים [ב'י הגר"א למאמר 'בני לן ביתא באוריא דעלמא' דסב"א], שבשניה אחת - ה' יכול לגמור. וכנראה, בגלל שזה לא בנוי טוב, לא מבוסס על דברים טובים - ברור שה' יהרוס את הכל. אז לכן, ישנם אנשים שהם לא יהודים-ממש, הם ערב רב. ומה שמדבר אליהם זה הכסף ו'עגל-הזהב'. ואפילו שבונים ישיבות גדולות וכו' - זה לא הרבה אומר. [אש"ל פי"א: 'ינצשה לנו שם'].

ש. קשה להרגיש באויר את הציפיה לגאולה, מה קרה לנו?...

ת. נכון, היתה ציפיה בין אנשים מסוימים. לא אצל כולם, ברור. הרבה אנשים בארצות הברית, באנגליה וכו'. וזה פשוט, כן, אומרים... מדברים... אבל אף אחד לא יושב על המזוודות שלו. ה' רצה ש'נשב על המזוודות', כביכול. ושלא נבנה בתים של אבן, שעומדים כמה וכמה דורות [פלא יועץ] ערך ג' 'גאולה', 'משך חכמה' בחקתי כ"ז מ', ע"ש]. שאנחנו נהיה מוכנים כל רגע לעזוב את המקום. יש בדיחה שליהודי לא יכול להיות לו אף פעם מספיק דרכונים שונים מארצות שונות... כי תמיד הוא צריך לברוח ממקום למקום [לא קצעה מנח"ט... ס' 'נבואה והשגחה' עמ' נח"ט], אבל זה ה' עושה רק כדי שלא נשכח מי אנחנו, ו'איפה אנחנו', ו'מה ה' דורש מאתנו' [ס' יונה: 'עבתי אנכי...'].

אבל היהודים לא רוצים לדעת... יהודים התיישבו באירופה כאילו שהם אירופאים [משך חכמה' הנ"ל, ע"ש], נהנו מאירופה, נהנו מגרמניה במיוחד, אז הוא שלח 'תזכורת'. אבל זה אחרי הרבה-מאד שנים שרוב היהודים באירופה היו מחללי שבת, ואז באה מכה כואבת, המכה הקשה ביותר [דינאל ט': 'נפתח צלינו קעלה']. אבל, יהודים טובים, תדעו, שמכל הקרבנות האלו - הרוב הגדול חזרו בתשובה רגע לפני שנכנסו לתא-הגאוזים. [ר' שעת ש"ד כ"ז].

ש. כבר דובר בספר הברית [ח"א מאמר ט' פט"ז] על כך שלאנשים טוב בגלות... ולא אכפת להם צער השכינה, שזה המעכב הגדול של הגאולה... ת. בדיוק. זה לא מאלה שהם ירדו מהדרך, זה מאלה שהם 'חרדים'. אמנם חלק של אלה שירדו מהדרך - גם הם היו חרדים, אבל הם מסכנים, והם יקבלו את שלהם. והרבה מהם - גם לא נשמות של יהודים. אבל 'החרדים', שסוטים מהדרך, ויש עכשיו כאלן שהם עושים עבירות, שה' ישמור, ששייכות לעגל הזהב. ירידה קשה מאד, עם הרבה התנהגות של גויים [שיה"ש א': 'ששנתני השקשי', ערש"י שם]. אז מה אני יכול להגיד?...

ש. הרב כדורי זצ"ל אמר שלאחר תקופת שרון יתחיל לרוץ חזק התהליך של הגאולה...

ת. אז הרב כדורי צדק במאה אחוז. וזה ברור. הכל-הכל התחיל בקצב שלא חלמנו על זה. לפני כמה שנים הרב כדורי נפטר? כשש שנים. תראה, למעשה - זה התחיל עם 'התאומים', אבל שש השנים האחרונות, זה הזמן מאז שאובמה נכנס לתפקיד, ובנקודה זו - זה פשוט הסוף הגמור של 'ארצות הברית', של 'הדמוקרטיה' שכל כך הרבה דיברו, של 'האנשים הטובים שרוצים להציל את העולם'. זה הכל מת. זה מת ונקבר מתחת לתאומים. וזה ירד, ירד, וירד. כי אובמה לא היה צריך לעשות הרבה כדי להפיל את ארה"ב. נשאר סה"כ כמה נוצרים שנלחמם, והיהודים שהיים

בעולם של חלומות, שלא מבינים כלום מה שקורה בכלל. ואפילו אם מבינים מה שקורה - לא מרגישים ממש את הסכנה. ואלו שהרגישו - כבר הסתלקו משם. הם כבר בכל העולם. וגם בארץ. אבל בכל אופן - זוהי ארץ ישראל, וזהו המקום שלנו. ולכן - כדאי להיות פה [ונתתי צבי בארץ חיים]. כתובות קי"א]. איך שלא יהיה - כדאי להיות פה.

ש. עניינו של פסח הוא החינוך, כמו שנאמר: 'הגדת לבנך'. ואנחנו שואלים את עצמינו איך אנחנו יכולים להעביר את המסר לילדים שלנו בנוגע למצב הנוכחי? האם אין זה מדי כבד עליהם?

ת. פשוט להגיד שהחילונים וחלק-של-הדתיים, רוצים לקחת מאתנו את התורה שלנו ולהפוך אותנו לגויים. זה הם יכולים להבין. הם יכולים לראות שהאפיפיור ימ"ש וזכרו מגיע לארץ ורוצה לקחת מאתנו את קבר דוד המלך. ולא רק את קבר-דוד, אלא גם את הכותל, וגם את כל המקומות הקדושים. זה הם יכולים לראות. וצריכים ללמד אותם שאנחנו צריכים להקריב את עצמנו, ולהגיד 'לא! כמו אז, בפולניה ובכל מיני מקומות אחרים, כמו בירוק [העיר York באנגליה, שם נטחו יהודים רבים עקד"ה בתקופות פרעות מסעי הצלב], שאמרו לא! לא מוכנים [תהלים מ"ד: 'הקאטנו פקצוה...']]. נכון, רצחו אותם. אבל אמרו: לא! אני מקוה שבע"ה לא נגיע לזה שיהרגו אותנו, אבל אני לא יכול להגיד שלא.

ש. הגאון מוילנא מסביר את כפל המשמעות שבתפילת הקדיש: 'בעגלא ובזמן קריב', שמבקשים שזה יהיה בקרוב ובנוסף שתהליך זה יהיה כמה שיותר בוזיות, [ב'עשה אחישנה] שכל שלבי הגאולה יורמו זה אח"ז ללא עיכובים. שהחבלים לא יתמשכו מדי. מה מצידנו יכולים אנו לעשות בכדי שזה אכן יהיה 'בעגלא'?

ת. אנחנו צריכים להיות זריזים, כל אחד בנפרד, ואז יהיה זריז יותר. אנחנו צריכים לרוץ לעשות את המצוות, למרות שקשה לנו אפילו רק להזיז את הרגלים. צריך לרוץ אפי' שזה קשה לקום מהכסא, וצריך לעשות כל דבר שזה רצון ה' - אע"פ שהלב לא עם זה, אפילו שזה הכל רדוד. הייבים להלחם נגד זה, כי זהו היצה"ר [ועפר להמ"ו]. צריך להלחם ולהלחם...

ש. מה קורה כאן? נראה כאילו שהעם - אי שם ב'פלנטה אחרת'...

ת. העם עכשיו - אם מביטים על מה שקורה, אנחנו יכולים לחשוב שכולם מנותקים מהמציאות, מציאות-האמת שעליה דיברנו, המציאות הרוחנית והגשמית. אבל פתאום, יהודי אמיתי - ה' ידליק לו את האש היהודית, והכל ישתנה. אמנם, שוב, זה לא יהיה הרבה, במספרים.

ש. וגם זה בחינה מסוימת של תחיית המתים...

ת. בודאי. אנחנו כמו מתים בדור הזה. כשה' ידליק לנו את הניצוץ היהודי, אש התורה [ירמיהו כ"ג: 'הלאו כה דברי פאש נאם ה'] אש המצוות, האש לעשות את רצון ה' - אז זה ידליק אותנו, זה יהיה אותנו. בודאי שזהו תחיית המתים. [ונתתי ריחי ככם ותיקם, הפ' שחז"מ פסח].

ש. ישנה הרגשה שתנועת התשובה שפעם היתה כה חזקה וסוחפת - נעצרה, האם הסתיים כבר הבריור?...

ת. עיקר הבריור לא הסתיים, כי אמנם אלה שמוכנים לחזור בתשובה ככה, הדבר הזה פחות-או-יותר הסתיים. מה קרה? אתם לא מבינים שכל התנועה הזו של 'להחזיר בתשובה' - הדבר נהיה גם כן רקוב, כל המסגרת נהיתה רקובה. אז איך אפשר כך להחזיר בתשובה? זה נהיה גם כבוד, כסף, גם להיות בין האנשים היפים... תוכניות טלביזיה... דיבורים על פילוסופיה... כל מיני דברים [דע מה שתשיב...]. ולכן בגלל שזה נהיה רקוב, זה לא עובד כ"כ טוב. כשזה היה עם אנשים אמיתיים שמשם הקריבו, נתנו את כל החיים שלהם בשביל זה, להחזיר אנשים בתשובה [ר' דברי הוזה"ק בענין זה, הובאו בס' חרדים ס"ח] - כי ידעו שלהציל יהודי אחד זה כמו להציל עולם שלם - זה עבד הרבה יותר טוב. עכשיו - זה פשוט הפך להיות מקור לפרנסה וכבוד. לא כולם, ח"ו - אבל אני חושב שיוצאים על מה אני מדבר.

ש. האם נצטרך לעבור עוד מצבים קשים?

ת. נכון, צריכים לעבור דברים מאד-מאד קשים. אבל מי שדבוק לה' לא יעבור את זה קשה, בע"ה [דברים ד' ד].